

Gerard van Gemert
Vlammend schot

8

Voorwoord

Laat ik maar met de deur in huis vallen.

Wie uit is op een voorspelbaar, bladzijde na bladzijde tra-a-h-a-a-g voortkabbelend verhaal zonder begin of eind, die bevindt zich in het verkeerde boek. Leg het weg nu het nog kan. Wat dacht je dan? Dat dit boek begon met een onschuldig, fantasieloos breedtepassje? Laat me niet lachen.

Dan kennen jullie Gerard van Gemert niet.

Die heeft geen warming-up nodig.

Die laat de bal onmiddellijk

het strafschoopgebied binnenzeilen

en als hij dan schrijven gaat,

weet je aan het begin van de zin echt niet

waar de bal aan het eind daarvan gebleven is.

Echt, dat zijn nog eens wedstrijden, zeg.

Als die Van Gemert zich ook maar een beetje

in zijn boek geschreven heeft,

ligt in elke regel een doelpunt op de loer.

Dit is alweer het achtste deel

in Van Gemerts heldenepos 'De Voetbalgoden',

gewijd aan de vrienden Stijn en Storm.

Ja, ook dit boek ruikt weer naar gras,

maar zoals de vaste lezers gewend zijn,

is voetbal niet op elke pagina de hoofdzaak.

De wereld van onze twee helden

en zelfs die van hun beider vriend Bert Pringel

is gelukkig ook nu weer veel groter dan een bal.

Zei ik daar Bert Pringel? Vergeet Messi.

Vergeet Cristiano Ronaldo. Amateurs!
Bert Pringel, dát is de aller-, allerbeste voetballer
van de wereld. Diezelfde Bert Pringel
is door een wonderbaarlijke speling van het lot
bevriend geraakt met Stijn en Storm.
Want, jongens en meisjes,
daar is onze gevierde jongensboekenschrijver
Gerard van Gemert dus een meester in, hè,
in het bedenken van wonderbaarlijke spelings
van het lot – en dat doet hij ook ditmaal
weer zo geraffineerd dat je helemaal nergens
van staat te kijken.

Een voorbeeld. Storm zijn achterlicht gaat stuk.
Wat goed beschouwd gewoon een rotstreek is
van mijnheer de schrijver. Want wanneer
laat hij Storm ontdekken dat zijn licht stuk is?
Je raadt het al, als het donker is
en Stijn en Storm nog helemaal naar huis
moeten fietsen. Wees eerlijk, jij en ik
zouden misschien wel gewoon zijn doorgefietst.
Beetje extra opletten natuurlijk en de volgende dag
het licht (laten) maken en niks aan het handje.
Ja, dat had je gedacht! Want die Van Gemert,
dat is me er eentje, hoor. Die laat Stijn en Storm
ook doorfietsen, maar dan is er meteen zó veel
aan de hand dat hij daar een heel boek aan overhoudt.

Nog een geweldig spannend boek ook.
Gauw lezen dus.

Frank Snoeks is voetbalcommentator van Studio Sport

‘Die nummer zes is voor jou,’ riep Storm naar Rob. Hij wees naar de lange middenvelder van de Hazerse Boys. Het jeugdelftal van FC Rapitas kreeg de zoveelste hoekschop tegen. Zelf ging Storm tegen de nummer negen aan staan. Met zijn rechterhand pakte hij het shirt van zijn tegenstander vast, maar wel op zo’n manier dat de scheidsrechter het niet kon zien. De rechtsbuiten van de Hazerse Boys trapte de hoekschop richting de penaltystip. Storm volgde de bal met zijn ogen, besloot zijn mannetje los te laten en kopte de bal het strafschoopgebied uit. ‘Eraf,’ schreeuwde hij om zijn medespelers duidelijk te maken dat ze van hun doel weg moesten lopen. Stijn, die halverwege hun eigen helft de hoekschop had bekeken, zag dat de kopbal van Storm bij een van de centrale verdedigers van de Hazerse Boys kwam. Het sein van Storm om zijn medespelers bij het doel vandaan te krijgen, was het teken om druk te zetten. Hiermee dwong hij de verdediger om de bal meteen weer richting de aanvallers te spelen, die dan, doordat alle FC Rapitasspelers vooruitliepen, in buitenspelpositie stonden. Ze deden dit een paar maal per wedstrijd en vaak lukte het. Het nadeel van deze actie was dat er, wanneer het mislukte, meteen een kans

voor de tegenstander ontstond.

De verdediger paste de bal inderdaad naar zijn aanvallers, van wie er twee in buitenspelpositie stonden. De scheidsrechter floot en het gaf het elftal van FC Rapitas even de tijd om op adem te komen. De stand was 1-1, maar de hele tweede helft waren de Hazerse Boys veel beter geweest en hadden ze ook de beste kansen gehad.

FC Rapitas speelde in de hoogste afdeling en had tot nu toe verrast.

Het elftal stond halverwege de competitie derde en dat was veel meer dan waar ze vooraf op gehoopt hadden. Vorig seizoen was het elftal met veel pijn en moeite aan degradatie ontsnapt, al moet daar wel bij gezegd worden dat Stijn en Storm toen nog bij Kick '69 speelden.

Door een ongelukkig voorval moesten ze de beste club van het land verlaten en waren ze teruggekeerd naar de club waar ze hun carrière begonnen waren.

Kick '69 stond samen met FC Lunken bovenaan, maar het verschil met FC Rapitas was maar een punt.

FC Lunken was over twee weken de tegenstander.

‘Vasthouden nu,’ riep Storm.

Om zijn woorden kracht bij te zetten klapte hij in zijn handen. Hij had wel begrepen dat er vandaag niet veel meer in zat dan een gelijkspel. Dat was niet zo'n probleem omdat Kick '69 vandaag tegen FC Lunken speelde, dus een van de twee zou ook punten verliezen.

En in het gunstigste geval allebei. ‘Hoelang nog?’

schreeuwde Storm naar de kant.
Martin, de trainer en coach van hun elftal,
stak een hand vol vingers op. Nog vijf minuten,
begreep Storm. Dat moest lukken.
FC Rapitas kwam nauwelijks meer aan aanvallen toe.
De Hazerse Boys waren heer en meester
op het middenveld en ze duwden de geel-zwarten in
de verdediging. Zij stonden in de middenmoot
en zagen het als een stunt als ze vandaag
van de nummer drie zouden winnen.
Niet alleen omdat het om FC Rapitas ging,
maar ook omdat het het elftal was
van Stijn en Storm, die bekendstonden
als twee van de grootste jonge talenten
die op dit moment op de vaderlandse velden
rondliepen. Zij speelden niet voor niets
in het nationale jeugdelftal en iedereen wist
dat het succes van FC Rapitas
voor het grootste gedeelte op het conto
van de twee boezemvrienden kon worden geschreven.
De spelers van de Hazerse Boys
deden er dan ook alles aan
om het winnende doelpunt te forceren,
maar tot nu toe strandden ze
op de door Storm uitstekend geleide verdediging.
Vanuit de vrije trap die vanwege het buitenspelgeval
was genomen, had Stijn de bal in de spits opgepikt.
Hij kon niet meer doen dan proberen de bal
zo lang mogelijk in zijn bezit te houden.
Hij ging een combinatie aan met Laurens,
die rechtsbuiten stond, en kreeg de bal
weer terug. Hij zag geen afspeelmogelijkheid meer.

Mats Schoonvliet, de nieuwe linksbuiten van FC Rapitas, stond in de dekking. Stijn kapte en draaide om zelf vrij te komen, maar toen hij tussen drie verdedigers in kwam te staan, raakte hij de bal kwijt. De centrale verdediger van de Hazerse Boys zette meteen een van de laatste aanvallen van de wedstrijd op. Hij passte de bal naar de centrale middenvelder, die helemaal vrij stond. ‘Hé,’ schreeuwde Storm. Hij stak zijn armen in de lucht. Zelf stond hij bij de spits van de Hazerse Boys en daar kon hij niet weg. ‘Van wie is die?’ Rob, die de centrale middenvelder moest dekken, was op het moment dat Stijn aan de bal was, naar voren gelopen om zich aan te bieden en had daardoor zijn man losgelaten. Omdat Stijn de bal verspeeld had, stond deze nu helemaal vrij. Rob was te ver bij hem weg om hem het spelen onmogelijk te maken. Storm keek om zich heen en zag dat Kees, de laatste man, vrij was en dus de dekking op de spits kon overnemen als hij de centrale verdediger zou opvangen. Storm stapte uit om de man met de bal aan te vallen. Deze hield iets in en zocht naar een afspeelmogelijkheid in de voorste linie. De spits, die nu tussen Kees en Storm in stond, maakte zich aanspeelbaar. Hij werd meteen aangespeeld

door de centrale verdediger,
die achter zijn bal doorliep
om een een-tweetje aan te gaan.
Hij liep langs Storm heen,
die hem met een uitgestoken arm
probeerde tegen te houden.
De jongen had echter te veel snelheid
en liep langs de talentvolle verdediger en kreeg
de bal terug van de spits, die de bal kaatste.
Kees kwam te laat en kon
de doorgelopen middenvelder niet meer tegenhouden.
Alleen de Turkse doelman Murrad
kon nu nog een doelpunt voorkomen.
Stijn bekeek het van een afstand
en zag de mooie aanval van de Hazerse Boys
zich ontwikkelen tot een kans.
Al zijn hoop was gevestigd op Murrad,
die erg goed was in een-tegen-eensituaties.
Met gespreide armen liep de doelman
naar de middenvelder van de Hazerse Boys.
Die maakte een beweging alsof hij zou schieten.
Hiermee hoopte hij dat Murrad zou duiken,
waardoor hij de doelman had kunnen passeren.
Maar Murrad trapte niet in de schijnbeweging
en bleef staan. Heel even was de middenvelder
in de war en kwam hij te dicht bij Murrad
om nog te kunnen schieten. Hij werd gered
door de linksbuiten, die van buiten naar binnen
was gekomen. Met een tikje opzij
maakte hij Murrad kansloos
en zette hij de linksbuiten voor een leeg doel.
Met een simpele voetbeweging

schoof de aanvaller de bal in het doel.

1-2 voor de Hazerse Boys.

Stijn greep naar zijn hoofd en Storm liet zich in het gras vallen.

FC Rapitas probeerde nog wel aan te vallen, maar verder dan een afstandsschot van Rob kwamen de Woudorpers niet.

De wedstrijd ging met 1-2 verloren en teleurgesteld en met gebogen hoofd liepen de spelers van FC Rapitas naar de kleedkamer.

‘Ongelooflijk,’ schreeuwde Storm toen hij de kleedkamer binnenkwam.

Hij deed zijn shirt uit en smet het op de grond.

‘Als we hun middenvelders steeds laten lopen, is er achterin geen houden meer aan.

Dan kunnen we net zo goed met z’n allen aan de kant gaan staan en de tegenstander met z’n elven op Murrad af laten lopen.’

Niemand reageerde op de uitbarsting van Storm.

Ook Stijn liet zijn vriend uitrazen.

Hij wist wel dat Storm gelijk had.

Storm was nog niet klaar met zijn tirade.

‘Bij een wedstrijd als deze moeten we tevreden zijn